

Antidogma - Norvégia a feszültségstratégák célpontjában

2011 szeptember 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ez évben a norvég nyugdíjalap (NBIM) a világ legnagyobb szuverén alapjává vált 560 milliárd dollárral, és így detronizálta az Abu Dhabi Befektetési Hatóságot (ADIA) a maga 342 milliárdjával.

Norvégia k?olajból származó összes bevételét az NBIM kezeli, és etikai szabályai megtiltják, hogy fegyvergyártásba, illetve az emberi jogok megsértésével, korrupcióval vagy súlyos környezetkárosítással összefüggésbe hozható cégekbe investáljon. Politikailag tehát egyáltalán nem semleges.

Tavaly a norvég pénzügyminisztérium által kezelt pénzalap hirtelen kivonta befektetéseit Izraelb?l, túladva a palesztin területeken folytatott izraeli kolonizációt támogató két ingatlanvállalkozásban (Africa Israel Investments és Danya Cebus) birtokolt részvényein, miután 2009-ben már felszámolta érdekeltségét a palesztin falvakat elszigetel? apartheid-fal kivitelezésében közrem?köd? Elbyt Systems nev? cégben.

NBIM

Norges Bank Investment Management

Az NBIM döntése dominóhatást váltott ki, hasonló lépésre készítette az összes többi szuverén alapot. Ezek az egymást követ? politikai döntések nagyon komoly feszültséget okoztak Oslo és Tel-Aviv viszonyában. Norvégia izraeli nagykövetségét bekérték a külügyminisztériumba, és figyelmeztették, hogy Izrael reagálni fog.

2010 februárjában Norvégia felszólította Izrael oslói nagykövetségét, hogy költözzön ki a külvárosba, mert a nagykövetség által megkövetelt biztonsági intézkedések zavarják a környék lakosságát. Izraeli hivatalos vélemények szerint „a norvég hatóságok kapituláltak az Izraellel szemben ellenséges közvélemény el?tt”. 2010 októberében a megszállt palesztin területeken történ? építkezések folytatása miatt Norvégia megtiltotta, hogy izraeli tengeralattjárók hadgyakorlatokat végezzenek a skandináv ország területi vizeiben. 2011. július 18-án pedig Oslo tudatta, hogy Norvégia törvényesnek tekinti Palesztina jelöltségét az ENSZ-tagságra.

2011. július 20-án, vagyis két nappal azel?tt, hogy a deklaráltan Izrael-barát, keresztény-cionista „hasznos idióta” (értsd: a piszkos munkát elvégz? balek) mérszárlást rendezett a kormányzó norvég munkáspárt ifjúsági mozgalma (AUF) által szervezett palesztin szolidaritási tábor értelemszer?en anticionista résztvev?i között, Eskil Pedersen, a szervezet vezet?je interjú adott a második legnagyobb példányszámú norvég napilapnak, a Dagbladetnek arról, hogy mit gondol a szentföldi latorállamról. Ebben egyebek mellett kijelentette, hogy „eljött a pillanat drasztikusabb intézkedések foganatosítására Izrael ellen”, szerinte ugyanis „a békefolyamat nem vezet semmire, és ha az egész világ azt is várja, hogy Izrael alkalmazkodik hozzá, nem ez a helyzet. Mi, munkáspárti fiatalok Izrael egyoldalú gazdasági embargóját követeljük norvég részr?l”.

Az újság beszámolója szerint „az AUF sokáig Izrael nemzetközi bojkottjának volt a híve, de a legutóbbi kongresszusukon született döntés azt követeli, hogy Norvégia sújtsa egyoldalú gazdasági bojkottal az országot, és ennek szigorúbbnak kell kennie, mint korábban”. „Elismerem, hogy egy drasztikus intézkedésr?l van szó, de azt hiszem, ez majd világosan jelzi, hogy egész egyszer?en belefáradtunk Izrael viselkedésébe”, fejtegette saját és az általa képviselt szervezet álláspontját Eskil Pedersen.

Ugyanezen a napon Jens Stoltenberg telefonbeszélgetést kezdeményezett Vlagyimir Putyinnal. Titkosszolgálati forrásokból származó kiszivárogtatás szerint – a hivatalosan a két ország közötti energetikai kooperációról szóló megbeszélés során (APA, 2011. július 21.) – a norvég miniszterelnök arra kérte orosz kollégáját, hogy segítsen megakadályozni azokat a merényleteket, amelyeket egy bizonyos „oligarchikus frakció” tervelt ki. Erre a közelg? merénylethullámra az a jelentés figyelmeztette Stoltenberget, amelyet a norvég titkosszolgálat (NIS) készített, miközben a márciusi kibertámadásról gy?jtött információkat. (Emlékeztetes, hogy a Líbia elleni légitámadásokban való norvég részvételre válaszul 2011. március 25-én átfogó kibertámadás érte a norvég fegyveres er?ket, a katonai személyzet mintegy száz számítógépét érintve.)

Július 21-én az első bombát még sikerült hatástalanítani a norvég rendőrségnek, ahogyan erről a televízió is beszámolt, a következő napon azonban már nem volt ilyen szerencsés. Nem úgy, mint az „ideális tettes” azonosításában, akiről a médiumok rövidesen csak úgy ontották az információkat. Mindez a megtévesztésig hasonlít a 2001. szeptember 11-i „csodára”, amikor a fullasztó porfelhőben az amerikai nyomozók röpké néhány óra alatt megtalálták az ikertornyokba csapódott repülőgépeket eltérítő állítólagos légi kalózkodó némelyikének a sértetlen útleveleit.

Ami pedig az oslói bombamerényletrel illeti, a norvég rendőrség egyik szakértője szerint, aki megvizsgálta a helyszínt, a robbanás föld alatti volt. Márpedig az utcát napok óta eltorlaszolták a csatornarendszerben folyó munkálatok miatt.

Enyhén szólva is sántít tehát a gépkocsiba rejtett pokolgép verziója. Arról nem is beszélve, hogy az egyik norvég internetes portál olyan szemtanúkat idéz, akik több lövést véltek látni az Utoya-szigeten lezajlott lövöldözéskor.

Ez az egész történet bűzlik az elejétől a végéig. Messziről érezni rajta a CIA, a Moszad vagy alvállalkozók „stichjé”. Akárcsak a Kennedy-gyilkosság esetében, amikor prédaként a nép elé vetették a „komcsiszimpatizáns” Lee Harvey Oswaldot, az ideális „magányos tettet”, Jack Ruby (alias Jacob Rubenstein) révén pedig gondoskodtak róla, hogy ne tudjon vallani az izraeli atomfegyverkezés megkontrázásában bűnös amerikai elnököt kiiktató merénylet megrendelőiről (vö. Michael Collins Piper: Final Judgment, AFP, 2005).

A nyugati fináncoligarchia által a világra erőszakolt rendszer agóniájának vélhetően végső stádiumában és az egész földgolyót felforgató erőszakos változás hajnalán sokasodnak a pressziók az árnyékszónában, amint azt a legutóbbi norvégiai események is bizonyítják.

Veszélyes világban élünk, és a java még csak ezután következik. A globális feszültségstratégiáknak annál jobb, minél rosszabb a világ maradékának, és ennek érdekében semmitől sem riadnak vissza. Ahogyan azt a történelem folyamán már megszokhattuk tőlük.

Gazdag István, demokrata

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló